

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **EMOS spol. s r. o.**, se sídlem Šířava 295/17, Přerov I. - Město, zastoupeného JUDr. Karlem Veverkou, advokátem, se sídlem Boženy Němcové 2, Přerov, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4 (dříve Celní ředitelství Olomouc), proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 8. 2009, čj. 923/08-1301-21-1-3, čj. 923/08-1301-21-2-4 a čj. 923/08-1301-21-3-5, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2011, čj. 22 Ca 252/2009 - 36, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 11. 2011, čj. 22 Ca 252/2009 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2904 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Karla Veverky, advokáta se sídlem Boženy Němcové 2, Přerov, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Celní úřad Přerov (dále jen „celní úřad“) žalobci dodatečně vyměřil dodatečnými platebními výměry ze dne 17. 12. 2007, čj. 9147-1/07-136300-021, čj. 9147-2/07-136300-021 a čj. 9147-3/07-136300-021, konečné antidumpingové clo z dovezeného zboží, fluorescenčních výbojek s horkou katodou, propuštěného do režimu volného oběhu. Celní ředitelství Olomouc (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce rozhodnutími ze dne 15. 4. 2008, čj. 923/08-1301-21-1, čj. 923/08-1301-21-2 a čj. 923/08-1301-21-3.

[2] Při následné kontrole po propuštění zboží, kterou provedl žalovaný, vyšlo najevo, že dovezené zboží bylo čínské, nikoliv malajsijského původu. Z toho důvodu se na něj vztahovalo antidumpingové clo podle nařízení Rady (ES) č. 1470/2001, o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu elektronických integrovaných kompaktních fluorescenčních výbojek (CFL-i) pocházejících z Čínské lidové republiky a o konečném výběru uloženého prozatímního cla (dále jen „nařízení č. 1470/2001“). Žalovaný uzavřel, že celní úřad vyměřil žalobci konečné antidumpingové clo v souladu s právními předpisy, a že dodatečné platební výměry nevydal v rozporu s čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“). Společnost CLC POWER SOLUTIONS SDN. BHD. (dále jen „vývozce zboží“) totiž záměrně předložila malajsijským orgánům nesprávné doklady a padělala potvrzení FORM A, na základě kterého celní orgány neoprávněně přiznaly žalobci nižší sazbu cla. Z toho důvodu nebylo možné chybu přičítat celním orgánům a aplikovat uvedené ustanovení celního kodexu.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žaloby ke krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Krajský soud spojil žaloby ke společnému projednání a zrušil všechna napadená rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

[4] V dalším řízení žalovaný znovu zamítl odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům rozhodnutími ze dne 10. 8. 2009, čj. 923/08-1301-21-1-3, čj. 923/08-1301-21-2-4 a čj. 923/08-1301-21-3-5. Žalovaný opakovaně posoudil podmínky uvedené v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a uzavřel, že malajsijské státní orgány nezanedbaly své povinnosti. Vzhledem k rozsáhlé podvodné činnosti vývozce nemohlo Ministerstvo mezinárodního obchodu a průmyslu Malajsie (dále „Ministerstvo“ nebo „MITI“) odhalit podvodně deklarovaný původ zboží. Podvod při obcházení cel a antidumpingových cel, uvalených na kompaktní fluorescenční výbojky, odhalila až mezinárodní mise Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) podrobným šetřením v roce 2006.

II.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2009 žaloby. Namítl, že ačkoliv vývozce uvedl malajsijské celní orgány v omyl, měly celní orgány reálnou možnost, a v souvislosti s verifikací zboží i povinnost, ověřit původ zboží podobně, jak to učinila organizace OLAF. Celní orgány měly stejně jako OLAF přístup k evidenčnímu systému vstupů a výstupů v bezcelní zóně Port Klang. Žalovaný nehodnotil důkazy ve vzájemné souvislosti, ale naopak je absolutizoval s cílem vyvrátit důvodnost aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

[6] Krajský soud spojil žaloby ke společnému projednání. Rozsudkem ze dne 27. 9. 2011, čj. 22 Ca 252/2009 - 36, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 11. 2011, čj. 22 Ca 252/2009 - 50, znovu zrušil rozhodnutí žalovaného a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný se sice zabýval námitkou zpětné verifikace zboží, avšak nedostatečně. Jeho rozhodnutí proto byla znovu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalovaný vyhodnotil pouze zprávu ze šetření OLAF, avšak chyběla komplexní úvaha, že malajsijské státní orgány byly uvedeny v omyl. V rozhodnutích chybělo i ucelené posouzení procesu verifikace před malajsijskými státními orgány, ačkoliv bylo stěžejní otázkou právě to, zda zpětná verifikace ze strany malajsijských orgánů představovala chybu na jejich straně ve

smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Zpráva OLAF nevypovídala o všech relevantních skutečnostech. Proto bylo nutné přihlédnout i k jiným důkazům, zejména k malajsijské právní úpravě procesu verifikace. Žalovaný měl rovněž vyjasnit postavení Ministerstva v soustavě malajsijských celních orgánů. Až poté bude možné vyhodnotit, zda Ministerstvo nebo malajsijské celní orgány porušily své povinnosti při procesu verifikace zboží.

III.

[7] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Je přesvědčen, že se námitkou zpětné verifikace z hlediska splnění chybějící podmínky čl. 220 celního kodexu dostatečně zabýval v žalobou napadených rozhodnutích.

[9] Stěžovatel se vyjádřil k požadavku krajského soudu na posouzení postavení Ministerstva v soustavě celních orgánů Malajsie. Krajský soud podle jeho názoru zcela ignoroval judikaturu Soudního dvora EU (rozsudek ze dne 27. 6. 1991 ve věci Mecanarte, C-348/98), z níž je zcela zřejmé, že pro účely zjištění chyby celních orgánů je za kompetentní celní orgán považován kterýkoli orgán, jehož jednání v rámci stanovených pravomocí vede k vydání informace relevantní pro vybrání cla, a který může vyvolat v osobě povinné zaplatit clo oprávněná očekávání. I bez zkoumání postavení MITI v soustavě celních orgánů musí být tento orgán považován za orgán třetí země při posouzení podmínek uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

[10] Vydání potvrzení při zjišťování preferenčního statusu zboží, které se ukáže jako nesprávné, může být chybou státních orgánů. Je proto nepochybné, že vydání následně zrušených osvědčení FORM A může být považováno za chybu na straně celních orgánů. Při kontrole OLAF však bylo zjištěno, že osvědčení FORM A KL2005/16312 nevydalo Ministerstvo, ale šlo o falzifikát, stejně jako v případě osvědčení FORM A KL2005/20243, což potvrdilo samotné MITI. U těchto dvou osvědčení nemůže být naplněna podmínka uvedená v druhém pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, protože tato potvrzení nebyla vydána orgánem třetí země.

[11] Vydání nesprávného potvrzení orgánem třetí země není chybou, je-li založeno na nesprávném popisu skutečností dovozcem. Evropské společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců. Šetření OLAF jednoznačně prokázalo, že vývozce zboží uvedl Ministerstvo svým podvodným jednáním v omyl. Vývozce profesionálně zastřel původ zboží. Proto bylo jeho podvodné jednání pro malajsijské celní orgány těžko odhalitelné.

[12] K pochybení celních orgánů by došlo tehdy, pokud si byl orgán vydávající osvědčení vědom nebo měl být vědom, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Žalobce v žalobě tvrdil, že malajsijské celní orgány měly reálnou možnost a současně povinnost ověřit preferenční status zboží, jak to později učinil OLAF. K tomu se stěžovatel vyjádřil již ve vyjádření k podané žalobě. Rovněž mu není známo, na základě jakých právních předpisů nebo skutečností dospěl žalobce k závěru, že malajsijské celní orgány mají povinnost ověřovat preferenční status zboží. Aby šlo o chybu na straně celních orgánů, musí si být skutečností, že zboží naplňuje podmínky pro preferenční zacházení, vědom ten orgán, který vydává potvrzení, nikoli celní orgány Malajsie.

Verifikační proces dvou osvědčení FORM A č. KL2004/43046 a č. KL2004/4709 byl zahájen v březnu 2005 a dokončen byl až po provedení všech předmětných dovozů v březnu 2006. Důkazní břemeno nepochybně vázlo na straně žalobce. Ten však podle stěžovatele pouze zcela neurčitě tvrdil povinnosti malajsijských celních orgánů a konstatoval, že stěžovatel a Celní úřad Přerov přešli bez podrobnějšího vyhodnocení důkazy o tom, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Žalobce však stěžovateli nepředložil žádný důkaz na podporu svých tvrzení.

[13] Žalobce tedy nenavrhл v celním řízení důkazy k posouzení správnosti souladu postupu MITI s malajsijskou právní úpravou. Proto je takový požadavek krajského soudu nepřiměřený a neopodstatněný. Požadavek krajského soudu představuje otázku, která musí být vyřešena v souladu se zákony Malajsie a „*nepředstavuje otázku práva České republiky nebo Evropské unie*“. Stěžovatel nemůže svými znalostmi ani získanými informacemi o příslušné právní úpravě obsáhnout všechny povinnosti MITI, aby bylo možné konstatovat, že MITI vědělo nebo mohlo vědět, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Žalobce měl tvrdit v odvolacím řízení, že MITI nebo celní orgány Malajsie měly vědět, že skutečnou zemí původu není Malajsie. To však neučinil.

[14] Malajsijské celní orgány měly přístup do evidence zboží v bezcelní zóně. S touto námitkou se stěžovatel dostatečně vypořádal již v odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí. V zásadě je třeba vycházet z toho, že musí jít o chybu přičitatelnou aktivnímu jednání celních orgánů. Za chybu je možno považovat i pasivitu celního orgánu, avšak je třeba tuto výjimku interpretovat restriktivně. Ani pasivitu malajsijských celních orgánů, které měly možnost kontroly zboží překládaného v bezcelní zóně v Port Klangu, není možné považovat za chybu celních orgánů dle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

IV.

[15] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti namítl nepřípustnost kasační stížnosti podle § 103 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (*pozn. NSS: míněn § 104 odst. 4*).

[16] Osvědčení FORM A č. KL 2005/16312 a č. KL 2005/20243 byla sice falešná, nicméně preferenční status zboží potvrdila i verifikace dvou osvědčení o původu zboží FORM A u JSD ev. č. 1136301411729-3 a ev. č. 1136301411254-5, a to tak, že původ zboží je v Malajsii. Žalobce proto neprováděl zpětnou verifikaci u všech osvědčení o původu veškerého zboží od stejného dodavatele z Malajsie. Ministerstvo si mělo být vědomo nesplnění podmínek nejpozději při zpětné verifikaci. Právě Ministerstvo bylo orgánem, který k tomu měl kompetence, a který disponoval prostředky a nástroji k provedení verifikace.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se již v minulosti zabýval podmínkami aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Učinil tak především v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, čj. 1 Afs 27/2008 - 97, ve kterém shrnul dosavadní judikaturu Evropského soudního dvora k aplikaci tohoto ustanovení a k problematice rozložení důkazního břemene. Nejvyšší správní soud z uvedeného rozhodnutí vycházel i v této věci a v podrobnostech odkazuje na jeho odůvodnění, které je dostupné na www.nssoud.cz.

[20] Spor mezi žalobcem a stěžovatelem spočívá v tom, zda byly celní orgány oprávněny doměřit žalobci konečné antidumpingové clo nebo zda jim v tom bránil čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Krajský soud rozhodoval v této věci již podruhé a shledal napadená rozhodnutí znovu nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů.

[21] Základní skutkovou a právní otázkou, která představuje meritum projednávané věci, je to, zda se na dovážené zboží vztahovalo antidumpingové clo. Pro takové zjištění je nezbytné zjistit, jaký byl skutečný původ dováženého zboží – fluorescenčních výbojek s horkou katodou. Aby však bylo možné dodatečně zaúčtovat clo, bylo též třeba posoudit splnění jedné z podmínek uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, a sice podmínky, zda byla částka cla dlužná ze zákona zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů. Žalobce tvrdil v odvolání proti dodatečným platebním výměrům, že v roce 2004 byla vyžádána ohledně zásilek zboží zpětná verifikace a celní úřady Malajsie potvrdily, že dodávané zboží je malajsijského původu. Krajský soud shledal odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí nedostatečným právě v posouzení této okolnosti.

[22] Kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je oprávněn uvést v ní důvody, pro které se domnívá, že neobstojí rozhodnutí krajského soudu. Jestliže krajský soud považoval rozhodnutí o odvolání za nepřezkoumatelná, bylo třeba v kasační stížnosti tvrdit a zdůvodnit, že rozhodnutí o odvolání přezkoumatelná byla. Stěžovatel rovněž mohl argumentovat tak, že okolnosti, jejichž vypořádání krajský soud považoval za nedostatečné, nebyly podstatné pro rozhodnutí věci.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti prvotně nezpochybňoval právní názor krajského soudu o nedostatku důvodů v rozhodnutích o odvolání. Spíše se snažil přesvědčit Nejvyšší správní soud o věcné správnosti doměření antidumpingového cla a o nepotřebnosti posoudit právní úpravu malajsijského celního řízení. Nedostatky rozhodnutí o odvolání a postup žalovaného však nemůže být dodatečně zhojen ani podrobným rozbořem učiněným až v kasační stížnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003 - 58, v němž vyslovil tento závěr ve vztahu k odstranění nedostatku odůvodnění správního rozhodnutí v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné).

[24] Stěžovatel namítl, že způsob, jakým se zabýval námitkou zpětné verifikace, je dostačující a přezkoumatelný. Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. K verifikaci osvědčení FORM A napadená rozhodnutí v závěru čtvrté strany uvádí, že *„vzhledem k rozsáhlé podvodné činnosti firmy CLC nemohlo MITI podvodně deklarovaný původ zboží zjistit, a to ani při verifikačním řízení viz. odkaz v dokumentu o šetření OLAF na dvojí faktury, a proto si také nemohl být MITI vědom toho, že zboží nesplňuje podmínky pro*

preferenční zacházení“. Takové odůvodnění je nedostatečné. Kromě zcela obecného tvrzení o rozsahu realizované podvodné činnosti a odlišnosti dokladů, které byly předkládány, neobsahují rozhodnutí o odvolání žádné důvody, ze kterých by bylo možné bezpečně uzavřít, že malajsijské orgány provádějící verifikaci, byly dodavatelem uvedeny v omyl.

[25] O tom, že si byl stěžovatel vědom tohoto nedostatku, svědčí jeho postup v soudním řízení. Zejména na třetí a čtvrté straně vyjádření k žalobám se zamýšlel, zda MITI mohlo při verifikačním řízení odhalit podvod vývozce a odkazoval na jednotlivé části zprávy OLAF. Jak však vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, nemůže být nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení dodatečně zhojen ve vyjádření žalovaného k žalobě (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003 - 58, ze dne 19. 12. 2008, čj. 7 As 2/2007 - 119).

[26] V kasační stížnosti se v různých obměnách objevuje námitka o povinnosti celních orgánů konfrontovat postup MITI s malajsijskou právní úpravou. Krajský soud uvedl, že je třeba v dalším řízení podrobněji objasnit, jakým způsobem má verifikační řízení v Malajsii probíhat, zda probíhalo řádně podle tamních předpisů a jaké je postavení MITI v systému celních orgánů. Krajský soud tím stěžovateli naznačil, jakým směrem se mohou jeho následné úvahy ubírat, aby další rozhodnutí již obstála a obsahovala dostatek důvodů. Žalobní námitka, že si žalobce vyžádal zpětnou verifikaci a malajsijské orgány mu ji poskytly, byla stěžejní pro posouzení podmínek pro doměření cla. Krajský soud proto správně vyžadoval komplexnější úvahu zejména o podrobnostech procesu verifikace. Účinná právní úprava v zemi vývozu skutečně může být podstatná pro tyto úvahy. To však na druhé straně neznamená, že součástí odůvodnění správního rozhodnutí o podmínkách čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, musí vždy bezpodmínečně být detailní rozbor platné právní úpravy celního řízení v zemi vývozu. Celní kodex takový požadavek nestanoví. Jde tedy o to, aby odůvodnění rozhodnutí ve svém celku obsahovalo dostatečné důvody, které přesvědčí krajský soud o správnosti rozhodnutí o doměření cla. Zda tyto dostatečné důvody vyplynou spíše ze skutkových okolností, nebo zda podstatnou roli sehrává též platná právní úprava v zemi vývozu, však již závisí na okolnostech případu.

[27] K argumentu, že *„za kompetentní je třeba považovat kterýkoli orgán, jehož jednání v rámci stanovených pravomocí vede k vydání informace relevantní pro vybrání cla“* lze ve stejném duchu poznamenat, že právě proto je třeba, aby byla ona pravomoc podrobena podrobnější úvaze, tím spíše, pokud by akt tohoto orgánu mohl vyvolat u osoby povinné k úhradě cla oprávněné očekávání. Kasační námitka proto rovněž spíše podporuje potřebu v tomto ohledu dostatečně odůvodnit rozhodnutí o odvolání.

[28] Stěžovatel namítl, že v případě osvědčení FORM A KL2005/16312 a KL2005/20243 šlo o falzifikáty, které nebyly vydány orgánem třetí země. Tato námitka nemíří na nezákonnost rozsudku krajského soudu, ale přináší důvody, proč je prvostupňové rozhodnutí věcně správné. O těchto osvědčeních se však v rozhodnutích o odvoláních nic neuvádí. Nelze se proto až v řízení o kasační stížnosti zabývat tím, nakolik může i tato okolnost ovlivnit doměření antidumpingového cla.

[29] Stěžovatel namítl, že krajský soud přisvědčil žalobní námitce o mezeře v dokazování a sám nezkoumal, na čí straně bylo důkazní břemeno o vědomosti, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení.

[30] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl ve zmíněném rozsudku sp. zn. 1 Afs 27/2008, z judikatury Evropského soudního dvora vyplývá, že důkazní břemeno, zda si orgány vydávající osvědčení byly vědomy nebo si měly být vědomy, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení, nese osoba, která uplatňuje výjimku obsaženou ve třetím pododstavci, *in fine*, čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (viz rozsudek ESD ze dne 9. 3. 2006, Beemsterboer Coldstore Services BV, C-293/04, bod 45).

[31] Není příliš zřejmé, proč stěžovatel považuje tvrzení žalobce o povinnostech malajsijských celních orgánů za neurčitě. V odvoláních proti dodatečným vyměřením cla žalobce kromě námitky o verifikaci dvou osvědčení o původu zboží namítl, že malajsijské celní orgány měly přístup do systému evidence vstupů a výstupů z bezcelní zóny Port Klang, musely vědět o překladech zboží a zjistit případné podvodné jednání dodavatele. Ohledně této skutečnosti odkazoval na zprávu OLAF (str. 16). Neobstojí proto kasační tvrzení, že žalobce pouze zcela obecně poukazoval na možnosti celních orgánů Malajsie a na podporu svých tvrzení neoznačil žádný důkaz. V této části je proto kasační stížnost v rozporu s obsahem podaných odvolání proti dodatečným platebním výměrům.

[32] Stěžovatel upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, čj. 8 Afs 38/2008 - 75, podle kterého je zásadou chyba přičitatelná aktivnímu jednání celních orgánů. Za chybu je možno považovat i pasivitu celního orgánu, avšak je nezbytné tuto výjimku interpretovat restriktivně. Tento právní názor koresponduje přístupu Evropského soudního dvora, jak jej shrnul Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku ze dne 30. 7. 2008, čj. 1 Afs 27/2008 - 97 (srov. bod 31 rozsudku ESD ze dne 18. října 2007 ve věci *Agrover Srl*, C-173/06). I zde nelze než konstatovat, že všechny tyto úvahy měly mít místo již v rozhodnutí o odvoláních. Stěžovatel jimi nemohl zvrátit průběh soudního řízení, pokud je uplatnil až v řízení o žalobě nebo v kasační stížnosti.

[33] Lze tedy shrnout, že krajský soud dospěl k správnému názoru, že rozhodnutí stěžovatele byla nadále nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[34] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá tudíž právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce má pak proti neúspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Nejvyšší správní soud úspěšnému žalobci přiznal odměnu v souladu s § 7, § 9 odst. 3 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za jeden úkon právních služeb 2100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 7. 2. 2012), dále byla přiznána náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a daň z přidané hodnoty ve výši 21 %. Zástupci žalobce se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2904 Kč. Tuto částku je povinen stěžovatel zaplatit žalobci na účet advokáta JUDr. Karla Veverky do 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. ledna 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu